

SVI KOJE VOLIM UMRU

1. Scena - podzemna

Milano, večernji sati (oko 23:00). Aurora i Petar sjede na klupici u podzemnoj i čekaju metro.

AURORA: Sjećaš se kad smo prvi put čekali metro ovdje?

PETAR: Ne.

AURORA: Naravno da se ne sjećaš. Kasnio si 40 minuta.

PETAR: Nije bilo 40.

AURORA: Bilo je. I donio si mi onaj užasni sendvič.

PETAR: Bio je dobar.

AURORA: Bio je s majonezom i tunom. U 11 navečer.

PETAR: Pojela si ga.

AURORA: Jer sam bila zaljubljena u tebe.

Aurora mu se približi, Petar se malo odmakne.

Mala stanka.

AURORA: Koliko još dugo misliš ne pričati sa mnom?

PETAR: Ne znam.

AURORA: Pa koji si kurac došao po mene na posao ako misliš šutjeti cijelo vrijeme?

PETAR: Došao sam jer si me pitala. Nisam htio da se naljutiš.

AURORA: Odlično. Hoćeš mi reći konačno u čemu je problem? Zato što sam te nazvala lijenim jučer?

Petar ju samo pogleda, uzdahne, i makne pogled ispred sebe. Aurora izvadi kutiju cigareta.

AURORA: Daj mi upaljač.

Petar joj zapali cigaretu dok joj drugom rukom napravi zaštitu od povjetarca.

AURORA: Neću se ispričavati zbog nečeg što sam rekla. Imam jedan jebeni slobodan dan u tjednu i onda ga moram potrošiti na čišćenje stana.

PETAR: Kupujem namirnice svaki dan.

AURORA: Da, a s čijim novcem? To je također najnormalnija stvar koju trebaš napraviti. Kako ti ne padne na pamet nekad sam nešto počistit, bez da ti ja kažem? Osjećam se kao da sam ti mama.

PETAR: Stvarno?

AURORA: Sori, nisam to htjela reći.

PETAR: U redu je.

AURORA: Samo želim da nekad nešto napraviš u danu, a ne samo da spavaš i igraš igrice. Jel tebi uopće stalo do mene?

PETAR: Znaš da je.

AURORA: Ne znam. Pokaži mi to.

Dolazi metro.

2. Scena – U metrou

PETAR: Poslao sam dvije zamolbe za posao danas.

AURORA: Jesi dobio neki odgovor?

PETAR: Zvao sam jednog tipa.

AURORA: I?

PETAR: Rekao je da će se javiti.

AURORA: To svi kažu.

PETAR: Znam.

(pauza)

PETAR: Nisam znao šta da mu kažem.

AURORA: Kako misliš?

PETAR: Pitao me za iskustvo... i...

AURORA: I?

PETAR: Ništa. Zaboravio sam što sam htio reći.

AURORA: Znači već mjesecima ista priča. Kreni od bilo čega, makar to bila bauštela ili konobarenje na pola radnog vremena.

Petar gleda u pod.

AURORA: Misliš li se izvući iz tog pulovera? Nosiš ga već 2 tjedna.

PETAR: Bio je mamin.

AURORA: Petre, smrdiš. Trebaš se otuširati konačno. Razumijem da ti fale roditelji, ali umrli su prije 15 godina. Razumijem da si u depri i da ti je teško, ali razumij i ti mene! Nesretna sam, Petre. Imam osjećaj da toneš sve dublje i vučeš mene za sobom. Ne želim da mi budeš cigla.

PETAR: A što želiš da budem?

AURORA: Partner.

PETAR: (tiho) Ne znam kako.

Aurora ga iznervirano pogleda poluotvorenih usta i izdahne.

PETAR: Treba mi pivo.

AURORA: Znaš što sam ti rekla kad si zadnji put završio na psihijatriji?

PETAR: Boli me...

AURORA: BOLI I MENE. Ne diraš me više, ne poklanjaš mi nikakvu pažnju, ne pomažeš mi oko stana, čak me ni ne gledaš kao prije. U početku se nisi skidao sa mene. Objasni mi gdje je problem?

PETAR: Ne mogu.

AURORA: Voliš li me uopće?

PETAR: Da.

AURORA: POKAŽI MI TO ONDA.

PETAR: Bojim se. Svi koje sam volio su umrli.

AURORA: Ako opet počneš pričat o mami, ja ću...

PETAR: Jel znaš od čeg je moja majka umrla?

AURORA: Da, imala je rak.

Petar se nasmije i zavrti glavom.

AURORA: Šta je sad?

3. Scena – Izlazak iz metroa, trčanje u stan (Pada kiša)

AURORA: Nemoj tako mokar ulaziti u stan, skini se tu u hodniku.

Petar odlazi sjesti na krevet.

PETAR: (tiho) Bilo bi ti bolje bez mene.

AURORA: Molim?

PETAR: Ništa.

AURORA: Ponašáš se kao derište.

Petar gleda u jednu točku.

AURORA: Alo, tebi pričam.

PETAR: Čujem te.

AURORA: Pa reagiraj onda!

PETAR: Kasno je.

AURORA: Kasno za šta?

PETAR: Ništa.

AURORA: Pa ja ću jebeno poluditi s tobom. Doslovno ti sve moram nacrtati a tebi ni to ne vrijedi. I kao da sa zidom pričam, eto. Ma pun mi je kurac da ti glumim...

PETAR: NE SPOMINJI VIŠE MAMU.

AURORA: Oprosti, znam da...

PETAR: Prestani.

AURORA: Samo te pokušavam...

PETAR: Rekao sam prestani.

Gledaju se kratko vrijeme.

PETAR: MOJA MAMA JE UBIJENA.

AURORA: Molim?

PETAR: Tata ju je stalno tukao i derao se na nju. Htio sam ju osloboditi tog kretena. I nju i sebe. Ali spavala je na njegovoj strani kreveta. Bio je mrak. Nisam vidio facu.

AURORA: Petre, što si napravio?

PETAR: Nakon sat vremena je došao taj idiot i nije primijetio da stojim iza vrata.
Aurora se lagano krene odmicati unazad ka vratima.

PETAR: Ne želim da i ti...

Kratka stanka.

PETAR: SVI KOJE VOLIM UMRU.

AURORA: Mislim da moram izaći na zrak.
Petar napravi korak prema njoj.

